

Nagycsütörtök. Az utolsó vacsorára emlékezünk.

Utolsó együttlét – bensőséges együttlét – a teljes belső tanítványi körrel, a „tizenkettővel”. Megerősítése mindannak, amit Jézus eddig átplántált a fejekbe, szívekbe. „Dramatikusan” – ha megbocsáttok ezért a kifejezésért. Minden mozdulatnak, mindannak, amit tett, jelentősége volt, van.

János leírásánál maradva: a lábmosás. Keleti szokás szerint a vendéglátás része. A házigazda kitüntető tiszteletének jele a vendég iránt. Rabszolgák munkája, akik parancsra végzik. Jézus, mint vendéglátó, teszi tanítványaival. Szokatlanul, váratlanul, meghökkentően, és önként. Péter tiltakozik is!

A lábmosás a szolgálat általi szeretet erőteljes képe. Aki nem kész szolgálni, az „nincs készen”. Ez nem gondolkodásbeli különbségekről szól. Ez kőkemény gyakorlat. A HOGYAN. A minta, ami a szemléltetés folytán eljut a retinán keresztül és különös erővel ég be a szívbe, emlékezetbe. Jézus nem uralkodni, hanem szolgálni jött: ezt a példát adja követőinek.

Óhatatlan, hogy ne jusson más is eszembe a lábokról. János nem felejt el hangsúlyozni, hogy „mindvégig szerette” őket. A félelmükben szertefutó lábúakat. Mert Jézus valójában azoknak a lábát mossa, akik másnap félelmükben megzavarodva szanaszét futnak: a kenyértörésben való közösség ellenére is.

A „*példát adtam*” (Jn 13,15) hosszú távon azonban erősebb a félelemnél.

A példa (vagy minta): ha a tanítás és a hétköznapi gyakorlat egy tőről fakad, nincs közte ellentmondás, akkor megbízható, hiteles, követhető. Mint Jézusé.

Visszatérve kicsit a lábmosáshoz is, a hétköznapi gyakorlathoz is: a fejünkben elgondolt utakat a lábunk viszi végbe. A láb azokat az utakat járja, amiket „megdolgoztunk”, kiépítettünk, ösztönné gyakoroltunk. A láb azért mégis bepiszkolódik.

Mert a jól értelmezett, jól „kitalált”, értett elmélet gyakorlati megvalósulása a fizikai térben, környezetünkben, a fogható valóságban történik - és nyomokat hagy, oda-vissza. Nyomokat, ahogy a láb a porban, a por is a lábon. A megvalósult jó gyakorlat épít, megerősít, a „por” meg emlékeztet a ránk tapadó, magunkban hordozott tökéletlenségre. Amit csak maga a Tökéletesség tisztíthat meg tökéletesen.

Ezért hát *„derekatok legyen felővezve, saru a lábatokon, bot a kezetekben”* (Kiv 12,11), azaz legyünk nyitott szívvel és értelemmel a szolgálatra készek.

Bognár Éva, Csömör